

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to republish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA ISPAN contra ROMÂNIEI

(Cerere nr.: 67710/01)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

31 mai 2007

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Ispan contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită într-un complet format din :

D-nii B.M. ZUPANČIČ, *președinte*,

C. BÎRSAN,

D^{nele} E. FURA-SANDSTRÖM,

A. GYULUMYAN,

Dl. DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

D^{nele} I. ZIEMELE,

I. BERRO-LEFÈVRE, *judcători*,

și d-nul S. QUESADA, *grefier al secției*,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 10 mai 2007,

A pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 67710/01) îndreptată împotriva României, al cărei cetățean, dl. Virgil Ioan Ispan (« reclamantul »), a sesizat Curtea la 6 septembrie 1999 în temeiul articolului 34 din Convenția de Protecție a Drepturilor și a Libertăților Fundamentale ale Omului (« Convenția »).

2. Guvernul român (« Guvernul ») a fost reprezentat de d-nul Bogdan Aureescu, împuternicit al Guvernului român pe lângă Curtea europeană a Drepturilor Omului, atașat al Ministerul Afacerilor Externe, apoi de d-na Beatrice Rămășcanu, care l-a înlocuit în aceste funcții.

3. La 24 octombrie 2003, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea derivată din durata procedurii. Prevalându-se articolului 29 § 3 din Convenție, ea a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

4. Reclamantul s-a născut în 1929 și domiciliază în Timișoara.

5. La sfârșitul anilor cincizeci și la începutul anilor șaizeci terenurile agricole care aparțineau particularilor au devenit proprietate a Statului sau cooperative agricole. Tatăl solicitantului a fost de asemenea afectat de această măsură și a trebuit să-și cedeze terenul.

6. În 1991 a fost votată legea nr. 18/1991, care a acordat persoanelor ale căror terenuri deveniseră , sub regimul comunist, proprietate a Statului sau cooperative, dreptul de a li se restitui aceste terenuri.

A. Atribuirea în proprietate solicitantului a unui teren cu aplicarea legii nr. 18/1991

7. În 1991, prin decizia comisiei administrative competente pentru aplicarea legii nr. 18/1991 (în continuare « comisia »), reclamantului i s-a atribuit în proprietate un teren cu o suprafață de 2,34 ha, al cărui amplasament nu era precizat și în a cărui posesiune efectivă nu a intrat. Terenul susceptibil să îi fie atribuit în posesie făcea parte dintr-o exploatare agricolă mai mare, care aparținuse Statului. Întreprinderea agricolă de stat a fost parțial privatizată în decembrie 1991. O parte a patrimoniului acesteia, de aproximativ două sute de hectare, a devenit proprietate privată. Noii proprietari particulari ai terenurilor ce făceau parte din această exploatare, inclusiv reclamantul, au decis să se asocieze cu Statul și au constituit societatea pe acțiuni *Agrotim*, cu sediul la Timișoara. Reclamantul a devenit acționar la această societate.

8. Prin hotărârea (*Hotărârea Guvernului*) nr. 123/1993 din 6 aprilie 1993, Guvernul a ordonat lichidarea societății *Agrotim*. În baza acestei hotărâri, o parte a patrimoniului societății a fost atribuită Universității de Științe Agricole din Timișoara, spre exploatare în scopuri științifice. Restul patrimoniului societății *Agrotim*, de aproximativ două sute de hectare, care corespundea cu cota acționarilor particulari la fosta societate, a fost transferat unei societăți pe acțiuni nou create, *Agroindustrială* (numită și *Agroind.*). Ca urmare acestei hotărâri, acționarii particulari ai fostei societăți

Agrotim, printre care figura reclamantul, au devenit acționarii noii societăți *Agroindustrială*.

9. Prin decizia din 17 februarie 1994, comisia a recunoscut reclamantului calitatea de acționar al societății *Agroindustrială*, la nivelul unui aport de 2,34 ha de teren.

B. Acțiunea inițiată de reclamant și de alți foști acționari ai *Agrotim*

10. La 23 noiembrie 1993, reclamantul, ca și alți acționari ai fostei societăți *Agrotim* au chemat în fața Judecătoriei Timișoara comisiile administrative comunale și județene competente pentru aplicarea legii nr. 18/1991 și Universitatea de științe agricole din Timișoara. Ei înțelegeau să conteste hotărârea guvernului de a lichida societatea *Agrotim*. În plus, nemulțumiți de amplasamentul terenurilor care formau patrimoniul societății *Agroindustrială*, ei revendicau terenuri ocupate de Universitate.

11. Prin hotărârea din 15 martie 1994, Judecătoria Timișoara a respins pretențiile reclamantului și ale celorlalți acționari.

12. La 10 mai 1994, părțile interesate au făcut apel contra acestei sentințe. Prima înfățișare în fața acestei instanțe a fost stabilită pentru 12 octombrie 1994. La 30 noiembrie 1994, tribunalul județean Timiș a admis apelul părților interesate și a trimis cauza înapoi la judecătorie, pentru viciu de procedură, sub motiv că aceasta din urmă luase act de renunțarea celor

interesați la judecata unuia din capetele lor de cerere în absența declarației exprese din partea lor.

13. Prin hotărârea din 3 aprilie 1995, Judecătoria Timișoara și-a declarat necompetența în favoarea curții de apel Timișoara, competentă în primă instanță în materie de contencios administrativ. Hotărârea motivată a fost redactată la 7 iunie 1995.

14. La 12 decembrie 1995, curtea de apel a hotărât să conexeze acțiunea contra comisiilor administrative comunale și județene competente pentru aplicarea legii nr. 18/1991 și Universității de științe agricole din Timișoara cu o altă acțiune a reclamantului și a altor acționari, introdusă la 24 noiembrie 1994 și îndreptată contra guvernului și contra societății *Agroindustrială*, având ca obiect și anularea hotărârii guvernului nr. 123/1993 din 6 aprilie 1993, prin care se ordona lichidarea societății *Agrotim*.

15. La 15 februarie 1996, curtea de apel din Timișoara a constatat încheierea dezbaterilor și a amânat pronunțarea hotărârii. La 29 februarie 1996, curtea de apel a hotărât redeschiderea dezbaterilor și a ordonat părților administrarea unui probatoriu suplimentar.

16. Prin hotărârea din 1 octombrie 1996, curtea de apel a confirmat legalitatea hotărârii guvernului nr. 123/1993 și a respins recursul administrativ al reclamantului și al celorlalți acționari. Pentru celelalte capete de cerere ale interesaților, de natură civilă (revendicare) și

comercială (referitoare la legalitatea lichidării societății *Agrotim*), curtea de apel și-a declarat necompetența. Cauza a fost trimisă înapoi la Judecătoria Timișoara, pentru capetele de cerere de natură civilă. În ceea ce privește cererea de natură comercială legată de lichidarea societății *Agrotim*, această parte a cauzei a fost trimisă înapoi la tribunalul județean Timiș (vezi procedura sub C., §§ 27 – 32, în continuare).

17. Prima înfățișare în fața judecătoriei Timișoara a fost stabilită pentru 24 februarie 1997, într-un dosar înregistrat sub nr. 292/1997.

18. La 22 septembrie 1997, la cererea reclamantului, instanța a hotărât să suspende procedura spre a aștepta rezultatul unei alte proceduri inițiate de cel interesat (vezi procedura sub D., mai jos, §§ 33 – 36). Această din urmă procedură avea să se încheie la 8 decembrie 1997.

19. La 26 februarie 1999, instanța a citat părțile pentru 22 martie 1999. La această din urmă dată, instanța a constatat lipsa părților și a hotărât să suspende procedura până ce părțile aveau să-și manifeste interesul pentru a continua cauza.

20. La 10 ianuarie 2000, reclamantul a cerut reluarea examinării cererii sale, a cărei judecare fusese suspendată la 22 septembrie 1997.

21. Prin decizia din 28 februarie 2000, instanța a respins pretențiile părților interesate. Instanța a respins capătul de cerere referitor la anularea hotărârii comisiei administrative din 17 februarie 1994, în virtutea autorității de lucru judecat a hotărârii judecătorei din Timișoara, dată la 8 decembrie

1997. În ceea ce privea revendicarea terenului aflat în posesia Universității, instanța a respins acțiunea reclamantului și a celorlalți acționari, sub motiv că terenul în cauză făcea parte din domeniul public. Instanța a apreciat că lor li se atribuisese în proprietate, în virtutea legii nr. 18/1991, un teren, fără ca amplasamentul acestuia să fie identificat.

22. La apelul reclamantului, tribunalul județean Timiș a confirmat această sentință, prin hotărârea din 8 iunie 2000.

23. La 10 noiembrie 2000, parchetul de pe lângă curtea de apel din Timișoara a răspuns unei sesizări a reclamantului, referitoare la durata excesivă a procedurii sale civile, informându-l pe acesta că sesizase curtea de apel legat de accelerarea procedurii care făcea obiectul unui dosar în fața Curții Europene a Drepturilor Omului:

« În ceea ce privește tratarea prioritară a dosarului civil nr. 6247/C/2000 de către curtea de apel, am atras atenția președintelui acesteia asupra necesității accelerării tratării cauzei și asupra faptului că este pe rol o reclamație la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. »

24. La 29 noiembrie 2000, curtea de apel Timișoara a primit recursul depus de reclamant și a trimis cauza la tribunalul județean spre a se reexamina apelul după o expertiză.

25. După ce a ordonat expertiza topografică a terenurilor revendicate de reclamant și ceilalți acționari, prin hotărârea din 12 noiembrie 2001,

tribunalul județean a respins apelul celor interesați și a confirmat sentința dată în primă instanță la 28 februarie 2000.

26. Reclamantul a formulat recurs, care a fost respins de curtea de apel din Timișoara la 25 februarie 2002.

C. Urmarea procedurii inițiate de reclamant, referitor la lichidarea societății *Agrotim*

27. Prin hotărârea curții de apel Timișoara dată la 1 octombrie 1996, a avut loc disjungerea acestei părți a acțiunii reclamantului referitoare la lichidarea societății *Agrotim*. După această trimitere, tribunalul județean Timiș, acționând în primă instanță, a deschis un dosar nr. 4871/CA/1997.

28. Conform reclamantului, primele înfățișări legate de acest dosar au fost stabilite pentru sfârșitul anului 1999.

29. Conform guvernului, la 7 octombrie 1997, reclamantul ar fi prezentat o cerere de suspendare a procedurii până ce cauza civilă pe rol la judecătoria Timișoara, înregistrată sub nr. 292/1997, avea să fie definitiv soluționată (vezi procedura sub B., mai jos, §§ 21 – 25). Procedura ar fi fost reluată la 14 iunie 1999.

30. Așa cum reiese din procesele verbale ale înfățișărilor din 28 septembrie, 8 noiembrie, 6 decembrie 1999 și 10 ianuarie 2000, singurele care au fost prezentate curții, părțile intimat, anume prefectura și guvernul,

ceruseră ca înfățișarea să fie amânată pentru date ulterioare pentru ca ele să poată prezenta memorii în apărare.

31. Prin sentința din 21 februarie 2000, dată de tribunalul județean Timiș, au fost respinse pretențiile reclamantului și ale celorlalți interesați lor sub motiv că litigiul nu avea o natură comercială și că tribunalul nu putea cenzura lichidarea societății *Agrotim*, care se realizase prin intermediul unui act administrativ, anume hotărârea guvernului nr. 123 din 6 aprilie 1993.

32. La recursul reclamantului, sentința dată în primă instanță a fost menținută de curtea de apel Timișoara, la 25 aprilie 2000.

D. Acțiunea în anulare a hotărârii din 17 februarie 1994

33. La 22 septembrie 1997, reclamantul a chemat în judecată comisia cerând anularea hotărârii din 17 februarie 1994.

34. Prin sentința din 8 decembrie 1997, judecătoria Timișoara a admis acțiunea sa. Instanța a anulat hotărârea comisiei administrative considerând-o abuzivă și i-a ordonat să atribuie în posesia reclamantului un teren de 2,34 ha, fără a preciza amplasamentul acelui teren. În absența recursului, hotărârea din 8 decembrie 1997 a devenit definitivă și a fost investită cu formulă executorie.

35. La 30 ianuarie 2001, primarul orașului Timișoara a anunțat reclamantul că atribuirea în posesie a terenului la care avea dreptul urma să aibă loc pe 7 februarie 2001.

36. Reclamantul, nemulțumit de amplasamentul terenului propus, a refuzat să fie pus în posesie. El pretinde să recupereze posesia terenului numai pe vechiul său amplasament, anterior naționalizării. Acest teren este actualmente în posesia Universității de științe agricole din Timișoara.

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

37. Reclamantul afirmă că durata procedurii care a început la 23 noiembrie 1993 a încălcat principiul « termenului rezonabil » așa cum este prevăzut de articolul 6 § 1 din Convenție, care sună astfel:

« Orice persoană are dreptul să îi fie judecată cauza (...) într-un termen rezonabil, de un tribunal (...), care va decide (...) cu privire la contestațiile legate de drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (...) »

38. Guvernul se opune acestei teze.

39. Perioada de considerat nu a început decât cu intrarea în vigoare a Convenției față de România, la 20 iunie 1994. În același timp, spre a aprecia caracterul rezonabil al termenelor scurse începând de la această dată, trebuie să se țină seama de situația în care se afla cauza atunci, anume la tribunalul

județean Timiș, sesizat cu apel contra unei sentințe pronunțate în primă instanță.

Perioada de luat în considerație s-a terminat la 25 februarie 2002, printr-o hotărâre a curții de apel din Timișoara. Procedura s-a întins deci pe șapte ani și opt luni, pentru opt instanțe și trei grade de jurisdicție.

A. Asupra admisibilității

40. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod evident nefondat în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ea subliniază pe de altă parte că nu există nici un motiv de inadmisibilitate.

B. Asupra fondului

41. Curtea reamintește că caracterul rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază conform circumstanțelor cauzei și ținând seama de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și acela al autorităților competente precum și miza litigiului pentru interesați (a se vedea, printre multe altele, *Frydlender contra Franței* [GC], nr. 30979/96, § 43, CEDO 2000-VII). Ea reamintește de asemenea că numai întârzierile imputabile Statului pot duce la concluzia nerespectării « termenului rezonabil » (*Proszak contra Poloniei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de Hotărâri și decizii* 1997-VIII, p. 2774, § 40).

42. Curtea ia notă că această cauză avea o complexitate relativ mare din cauza faptului că sesizarea cuprindea atât capete de cerere de natură civilă cât și capete de cerere de natură administrativă. Ea observă că procedura litigioasă a trebuit să fie suspendată la 22 septembrie 1997 pentru a aștepta rezultatul unei alte proceduri terminate la 8 decembrie 1997. Această procedură nu a fost reluată decât la 10 ianuarie 2000 când reclamantul și-a manifestat interesul spre a continua procedura. În timpul acestei perioade, o procedură legată de capătul de cerere disjuns la 1 octombrie 1996 de procedura principală era pe rol la tribunalul județean Timiș (dosarul nr. 4871/CA/1997, §§ 27-32, de mai sus). Curtea consideră că perioada de inactivitate din 8 decembrie 1997 la 10 ianuarie 2000 nu ar putea fi imputată autorităților judiciare, ținând seama de faptul că reclamantul ar fi putut, oricând, să reia procedura. Acest lucru fiind dat, nu i s-ar putea reproșa că a optat să continue o procedură al cărei obiect era conex cu procedura principală, înainte de a o relua pe aceasta din urmă.

43. Fiind vorba de comportamentul tribunalelor naționale, curtea constată că importante întârzieri în procedură au fost cauzate de casările și trimiterile succesive ale cauzei și prin deciziile de declinare de competență.

44. În această privință, curtea observă că derularea procedurii a fost prelungită din cauza numeroaselor decizii emise în cauză din care două, anume cele din 30 noiembrie 1994 și 29 noiembrie 2000, care anulau deciziile jurisdicțiilor inferioare pentru neregularități de procedură, și două

decizii succesive de declinare de competență, anume cele din 3 aprilie 1995 și 1 octombrie 1996.

45. Astfel, cauza a fost trimisă de două ori fie la judecătoria fie la tribunalul județean, ca urmare a unor omisiuni ale tribunalelor. Mai mult, trimiterea cauzei ar putea continua la infinit, nici o dispoziție legală neputând să-i pună capăt. Deși curtea nu este competentă pentru a analiza modul în care jurisdicțiile naționale au interpretat și aplicat dreptul intern, ea consideră totuși că acele casații succesive cu trimitere se datorează unor erori comise de jurisdicțiile inferioare cu ocazia examinării cauzei (*Wierciszewska contra Poloniei*, nr. 41431/98, 25 noiembrie 2003, § 46). Pe de altă parte, repetarea unor astfel de casări denotă o deficiență de funcționare a sistemului judiciar (*Cârstea și Grecu contra României*, nr. 56326/00, 15 iunie 2006, § 42).

46. Curtea apreciază, așadar, că nici complexitatea cauzei nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, luată în ansamblu.

47. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, ținând seama de jurisprudența sa în materie, curtea apreciază că în speță durata procedurii litigioase este excesivă și nu răspunde exigenței « termenului rezonabil ».

48. Pornind de aici, a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1.

II. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII PRETINSE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL N° 1

49. Reclamantul susține încălcarea dreptului la respectarea bunurilor sale. El se plânde de hotărârea guvernului nr. 123/1993 și de rezultatul procedurii în revendicarea terenului său.

50. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în părțile sale pertinente, prevede următoarele:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl au Statele de a aplica legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau amenzi. »

Asupra admisibilității

51. Curtea ia notă că acest capăt de cerere comportă două părți. Prima se referă la o ingerință în dreptul de proprietate necorporală a reclamantului, reprezentat de acțiunile sale la societatea *Agrotim*. A doua parte se referă la pretinsa imposibilitate a reclamantului de a-și recupera terenul al cărui proprietar fusese în locul unui teren situat altundeva.

52. Ea reamintește că un reclamant nu poate pretinde o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 decât în măsura în care hotărârile pe care le incriminează se raportau la « bunurile » sale, în sensul acestei dispoziții. Ea relevă și că, în baza jurisprudenței constante a organelor Convenției, noțiunea de « bunuri » poate acoperi atât « bunuri actuale » cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în virtutea cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o « speranță legitimă » de a obține utilizarea efectivă a unui drept de proprietate. Pe de altă parte, speranța de a-și vedea recunoscută supraviețuirea unui fost drept de proprietate care este de mult imposibil de exercitat efectiv nu poate fi considerată ca un « bun » în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1 sus citat (*Prințul Hans-Adam II de Lichtenstein contra Germaniei* [G.C.], nr. 42527/98, § 83, CEDO, 27 iunie 2001 ; *Jasiūnienė contra Lituaniei*, nr. 41510/98, §§ 40-44, 6 martie 2003).

1. Capătul de cerere legat de proprietatea necorporală a reclamantului, în calitate de acționar al societății Agrotim

53. Curtea subliniază mai întâi că reclamantul era acționar al societății *Agrotim* când, printr-o decizie nr. 123 din 6 aprilie 1993, guvernul a ordonat lichidarea societății și transferul patrimoniului acesteia împărțit între Universitatea de științe agricole și o societate nou constituită, *Agroindustrială*. Printr-o decizie din 17 februarie 1994, comisia administrativă pentru aplicarea legii nr. 18/1991 a acordat reclamantului calitatea de acționar al noii societăți.

54. Recursul reclamantului contra hotărârii Guvernului din 6 aprilie 1993 a fost definitiv respins prin decizia din 1 octombrie 1996 a curții de apel Timișoara. Or, reclamația fiind introdusă cu peste șase luni după aceea, anume la 6 septembrie 1999, rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie să fie respins cu aplicarea articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

2. Capătul de cererea privitor la terenul care îi aparținuse reclamantului

55. În ceea ce privește a doua parte a capătului de cerere extras din articolul 1 din Protocolul nr. 1, curtea ia notă că reclamantul se pretinde proprietar al unui teren de 2,34 ha care îi aparținea înainte de naționalizarea intervenită în anii cincizeci și care era situat pe locul actualmente ocupat de Universitatea de Științe Agricole din Timișoara. Se plânge de rezultatul procedurii care a dat loc hotărârii curții de apel Timișoara din 25 februarie 2002.

56. În speță, curtea observă că curtea de apel Timișoara, sesizată de acțiunea în revendicare a reclamantului, a respins pretențiile acestuia din urmă de a-și vedea recunoscută proprietatea asupra terenului care îi aparținuse înainte de naționalizarea din anii cincizeci. În hotărârea sa din 25 februarie 2002, curtea de apel a confirmat sentința judecătorei Timișoara din 28 februarie 2000 care statuase că reclamantului i se atribuisese în proprietate un teren de 2,34 ha, fără ca un amplasament anume să-i fie precizat prin decizia comisiei administrative competente pentru aplicarea

legii nr. 18/1991. Această aceeași abordare fusese de altfel și cea reținută de judecătoria Timișoara, în sentința sa definitivă din 8 decembrie 1997, pronunțată în cadrul unei alte proceduri.

57. Curtea observă, deci, că în nici un moment tribunalele nu au determinat amplasamentul precis al terenului a cărui proprietate a fost recunoscută reclamantului.

58. În aceste condiții, deciziile jurisdicțiilor naționale respingând acțiunea în revendicare a reclamantului legată de terenul ocupat de Universitatea de Științe Agricole nu ar putea fi considerate a fi adus vreo atingere « bunurilor » reclamantului, în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1 (*Lupuleț contra României* (dec.), nr. 25497/94, 17 mai 1996).

59. În afară de acestea, deși comisia administrativă l-a convocat pe reclamant la 7 februarie 2001 spre a fi pus în posesia unui teren de 2,34 ha, acesta din urmă a refuzat, nefiind de acord cu amplasamentul propus.

60. Ținând seama de aceste fapte, curtea consideră că din cauza atitudinii reclamantului, autoritățile se aflau în imposibilitatea obiectivă de a-l pune în posesia unui teren de 2,34 ha în afara locului ocupat de Universitatea de Științe Agricole (a se vedea *Georgi contra României*, nr. 58318/00, 24 mai 2006 § 57).

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod manifest nefondat și trebuie respins cu aplicarea articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

61. În termenii articolului 41 din Convenție,

« Dacă curtea declară că a existat o încălcare a Convenției sau a Protocolelor sale, și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât ștergerea imperfectă a consecințelor acestei încălcări, curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Daunele

62. Reclamantul reclamă 70 000 euro (EUR) cu titlu de prejudicii materiale și morale pe care le-ar fi suferit, inclusiv valoarea terenului naționalizat în anii cincizeci. Nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor de judecată.

63. Guvernul contestă aceste pretenții.

64. Curtea nu vede nici o legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și daunele materiale pretinse și respinge această cerere. Pe de altă parte, ea apreciază că este cazul să se acorde reclamantului 1400 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Dobânzi moratorii

65. Curtea judecă adecvat să își întemeieze rata dobânzilor moratorii pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal al Băncii Centrale Europene majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe durata excesivă a procedurii și inadmisibilă pentru celelalte;
2. *Afirmă* că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Afirmă*
 - a) că Statul acuzat trebuie să achite reclamantului, în termen de trei luni de la data în care hotărârea va fi devenit definitivă conform articolului 44 § 2 din Convenție, 1400 EUR (o mie patru sute de euro) ca daune morale, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
 - b) că această sumă se va converti în lei românești la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - c) că începând cu expirarea termenului menționat și până la plată, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal de la Banca centrală europeană aplicabilă pe această perioadă, la care se adaugă trei puncte procentuale;
4. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru celelalte.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 32 mai 2007 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Santiago QUESADA

Grefier

Boštjan M. ZUPANČIČ

Președinte